

Mindy McGinnis

**NICIO
PICĂTURĂ
DE
BĂUT**

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINT
BOOKS

—2019—

Furtuna care veni în acea după-amiază fu totodată un blestem și o binecuvântare. Apa pusă de Lynn la purificat pe tablă nu avea să beneficieze de cele opt ore de soare, dar viața cădea din cer. Toate recipientele pe care le aveau, de la cămile de plastic pentru măsurat, la gălețile de douăzeci de litri și până la sticlele vechi, erau împrăștiate prin curte. Cât plouă, mama și Lynn alergară de colo-colo, golind recipientele pline în cele din hambar și ieșind din nou repede afară, ca să prindă fiecare picătură posibilă în cele goale.

— Este o ploaie bună, spuse Lynn când luară împreună o pauză în hambar. Rezervorul pe care îl umplem este aproape plin. Doar unul a mai rămas gol.

— Apa nu este niciodată suficientă, spuse mama. Să nu cumva să uiți asta!

După furtună, animalele ieșiră ca la un semn. Viermii și cârțițele ieșeau după aer când vizuinile subterane se inundau. Viermii aduceau păsări, cârțițele aduceau feline, iar păsările și felinele aduceau animalele din vârful lanțului trofic – coioții. Mama spunea că, în adolescență, rar vedea unul – de obicei doar o clipă în lumina farurilor, la miezul nopții. Acum ei vâneau la lumina zilei, iar curiozitatea îi aducea direct în umbra casei, după-amiaza.

— Iată-l, mormăi mama în șoaptă când se plimbară împreună prin curte, adunând ultimele picături de ploaie. Ticălosul ăla mare! spuse ea, dându-i binoclul lui Lynn. Uită-te!

Lynn îl reglă și-l duse la ochi.

— Aș spune că are douăzeci și șapte, probabil treizeci de kilograme, ce zici?

— Poate mai mult.

Lynn îl urmări prin binoclu. Conducea o mică haită de căutători de hrană formată din alte două creaturi costelive care se mușcau în joacă din mers. Foarte concentrat, liderul adulmeca pământul. Un licăr de la orizont îi captă atenția, iar Lynn își mută privirea spre sud-est.

— Stebbs l-a luat în cătare, spuse ea.

— Ce? se miră mama, cu privirea în distanță, mijind ochii.

Lynn își reglă din nou binoclul și se uită mai bine.

— A scos una de calibrul 30-30, cea cu lunetă.

— Atunci înseamnă că îi privește doar. Nu cred c-ar trage într-un coiot, indiferent cât de mare ar fi.

Lynn se uită din nou la haită. Liderul se întoarse, iritat să constate lipsa de supunere a camarazilor, și-l țintui pe unul dintre ei la pământ, ținându-l de gât. Îl lăasă încet să se ridice, iar cei doi mai mici se rostogoliră pe spate, expunându-și supuși burțile.

— Crezi că ar trebui să o facă?

— În mod normal, aș spune că nu – nu-ți risipești gloanțele pe un coiot, mai ales unele de calibrul 30-30. Carnea e prea tare. Consumi mai multă energie cât o mesteci decât primești cât o mănânci, explică, apoi întinse o mână spre binoclu, iar Lynn i-l dădu. Totuși, ticălosul mare... trebuie împușcat.

Lynn văzu licărul soarelui reflectându-se din pușca lui Stebbs când o coborî.

— Tâmpitul, mormăi mama. Trage atât de puțin cu arma aia, încât probabil nu trebuie să o curețe niciodată. Și, apropo de asta: când vii, să aduci trusele de curățare pe acoperiș.

Lynn vărsă apa de ploaie rămasă în rezervorul din hambar, scuturând ultima picătură din fiecare sticlă, ceașcă și bol. Ploaia încă se agăța de iarba înaltă când ea se îndreptă spre antenă, udându-i blugii și lăsându-i pe piele pentru tot restul serii o senzație de înfiorare.

— Mă gândeam la vânătoare, spuse mama cât își curățau amândouă carabinele.

Vorbea pe un ton relaxat, dar remarca o făcu pe Lynn să se oprească din lucru.

— Atât de devreme? Nici n-a dat înghețul cum trebuie. Carnea se va strica.

— Mă gândeam că am putea la fel de bine să afumăm carnea anul ăsta, în loc să o congelăm. O afumătoare n-o să atragă atenție în plus. Carnea o să aibă un gust mai bun afumată și o să se păstreze mai bine. În plus, putem face asta acum, ca să avem mai puține griji mai târziu.

— Dar cum rămâne cu lemnele de foc? Cât durează să afumi carnea?

— Nu ar trebui să fie o problemă, răspunse mama, introducând vergeaua pe țeava puștii. Doar lemnul verde e bun pentru un foc de afumătoare, iar o mare parte din ce ardem în cuptorul din pivniță este...

— Uscat, o întrerupse Lynn. Cât lemn verde?

— Cam cât aduni în patru, cinci zile, în funcție de cât de mare este căprioara pe care o vânez.

Lynn împinse vergeaua pe țeava carabinei sale inutil de puternic.

— Văd că nu te-ncântă ideea, observă mama.

— Nu, deloc. Este o prostie să folosești lemnul ca să afumi carnea pe care nu vom mai apuca să o mâncăm pentru că vom muri de frig.

— Prostie este să depozitezi lemne ca să mori de foame, la căldură.

Lynn termină să-și curețe pușca în liniște, o încarcă și o armă, puse siguranța și o poziționă pe acoperiș.

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu putem să procedăm ca întotdeauna: să așteptăm iarna, să ucidem o căprioară și să congelăm carnea.

— Pentru că nu putem să consumăm carne congelată dacă suntem pe fugă, ci doar afumată. Lucrurile s-au schimbat, răspunse mama, privind spre orizontul sudic. Așadar, ne schimbăm odată cu ele.

Lynn se odihnea lângă coala de tablă, fermecată de soarele care licărea din sutele de sticle de plastic. Din cauza ploii, lotul nu fusese expus la soare toate cele opt ore în ziua precedentă, dar astăzi soarele strălucea cu putere, ridicând temperatura tablei suficient, încât Lynn să simtă căldura emanând din sticle. Luneta mamei licări când ea se mișcă pe acoperiș, supraveghind totul.

Să aibă o după-amiază de odihnă era o ocazie rară. De obicei, Lynn tăia lemne cât se încălzeau sticlele, dar mama nu se simțea confortabil să o scape din vedere, cu amenințarea din sud încă proaspătă în minte. În schimb, stătea pe o găleată răsturnată și lovea cu mânerul de sârmă partea laterală ca să nu adoarmă.

Pierduse odată o găleată, înainte să învețe să înoate. Nu era mai înaltă decât găleata, iar greutatea apei care curgea în ea

o trăsesse înainte. Frica de a pierde găleata o forțase să se țină din răspuțeri. Deși sârma mânerului îi tăia degetele mici cât dăduse din picioare ca să se ridice la suprafață, refuzase să îi dea drumul. Văzuse puncte roșii, înainte ca mama să poată să coboare de pe acoperiș și să plonjeze în apă după ea, desfăcându-i pumnul strâns de pe mâner. Rămăseseră pe mal, amândouă ude, mama fiind atât de șocată, încât nici măcar nu o mustrase pe Lynn pentru pierderea găleții sau a apei risipite care-i curgea de pe haine.

Găleata ei pierdută stătea acum pe fundul apei, nu departe de margine. Lynn o folosise pe post de indicator, un semn că nu plouase destul în verile secetoase. În anul precedent, reușise să vadă mânerul alb din plastic plutind la doar treizeci de centimetri sub apă, când nivelul scădea. Fiecare zi îl făcea tot mai vizibil, aducându-i teamă și certitudinea că era anul în care nu aveau să mai supraviețuiască. Acela ar fi fost anul morții lor. Ar fi putut să apuce mânerul atunci, eliberată de rușinea de a fi pierdut găleata în urmă cu mulți ani. Dar să o recupereze însemna că moartea cauzată de sete se tot apropia.

Foșnetul ierbii o aduse pe Lynn în prezent, însă nu se mișcă. Un pufnet se auzi în apropiere – un zgomot inconfundabil de animal. Încet, se întinse spre carabina de la picioare. În acest timp, iarba din partea cealaltă a colii de tablă se dădu la o parte, iar fata văzu un bot lung și negru.

De aproape, Marele Ticălos era mai mare decât se așteptase. Căinii domestici se împerecheaseră cu coioții sălbatici, iar descendența lor împrumutase de la verii mai feroce o statură mai mare. O clipă, se priviră atent unul pe celălalt, ea privindu-și din când în când și mâna, cât luă cureaua

carabinei. Un alt pufnet se auzi, iar animalul dispăru, sărind din nou în iarba înaltă.

Lynn expiră încet. Chiar dacă nu o amenințase fățiș, văzuse inteligența din ochii lui. Coiotul o urmărise pe când visa cu ochii deschiși, ba chiar pufnise și o alertase de prezența lui. Doar gestul de a se întinde după carabină fusese suficient, ca să îl alunge. Fata presupuse că animalul știa ce sunt armele și ce pot face. Știuse și că, fără arma ei, nu reprezenta nicio amenințare pentru el.

Lynn alergă prin iarbă imediat ce animalul dispăru, fără să încerce măcar să ignore impulsul primitiv de a fugi alertată spre antenă.

— Ai văzut? întrebă ea în clipa în care atinse șindrila cu piciorul. Ai văzut cum a venit până în curte Marele Ticălos?

— L-am văzut rătăcind pe terenul din spate acum ceva vreme, spuse mama și, ținând foarfeca de vie, tăie o creangă de arțar care se apropiase prea mult de acoperiș, iar apoi așteptă pocnetul de dedesubt ca să își termine ideea. Dar m-am gândit că vrea să sperie niște cârtițe din hambar.

— Pe mine m-a speriat! pufni Lynn.

Mama se uită peste umăr.

— Nu s-a temut de tine?

— Nu înainte să mă întind după armă, abia apoi s-a retras.

Mama se întoarse spre arțar, cu mâinile în șolduri, ca și când și-ar fi studiat munca.

— Acum avem griji mai mari decât coioții.

— Sau poate că nu vine nimeni, spuse Lynn, dând glas speranței care o cuprinsese în urma zilelor din urmă lipsite de evenimente neplăcute. Poate că au plecat, iar tu ești doar..., zise, însă se opri brusc, conștientă de ce era pe cale să spună.

Mama își mută privirea de la copaci, cu o sprânceană ridicată.

— Paranoică? Nu ai fi prima care se gândește la asta.

Lynn își feri privirea, iar mama se uită din nou spre sud.

— Ai face bine să te odihnești acum, spuse ea. Am să te trezesc peste puțin timp. În seara asta rămânem pe acoperiș și dormim în ture.

— De ce în seara asta?

— Același cerb și cele două căprioare merg tot anotimpul pe poteca de lângă terenul necultivat, dar, în după-amiaza asta, le-a împiedicat să pască acolo. Au fugit cu cozile ridicate, dovadă, pentru oricine este suficient de inteligent să își dea seama, că pericolul este aproape. Oricine ar veni după noi este pe terenul necultivat, așteptând să facem o prostie.

Lynn și mama dormiră pe rând până la apusul soarelui, ținându-și companie în tăcere, cu armele pe genunchi și ascultând cântecul greierilor.

— Cântă mult în seara asta greierii, spuse Lynn, în mod evident dusă pe gânduri.

— Așa fac mereu înainte să cadă prima brumă, confirmă mormăind mama. Ca și când ar ști că ar face bine să plece, pentru că, în curând, nu vor mai putea cânta.

Amurgul se lasă, apoi o ceață joasă se strecură de pe câmpuri, întunecându-le vederea în toate direcțiile pe o rază de șaizeci de metri.

— Ce facem dacă e întuneric de-a binelea când vin ei? întrebă în șoaptă Lynn.

— Tragi spre ce auzi. Am tuns copacii ca să fie frunze în jurul casei. E imposibil să nu facă zgomote. Câteva împușcături ar putea fi de ajuns să îi sperie.

— Și dacă nu?

— Dacă nu, să nu te temi când am să-mi îndrept arma spre tine.

— Ce?

Ideea de a se afla în capătul armei din mâinile mamei o făcu pe Lynn să ridice vocea, panicată.

— Sunt lucruri pe care nu ți le-am spus, rosti încet mama, fără să-și privească fiica. Acum nu este momentul; nu vreau să fii distrasă. Ține minte doar că-n lume există oameni răi și că e mai bine să fii rapid ucisă de propria mamă, decât de ei.

Lynn înghiți cu greu, reprimându-și lacrimile.

— Da, mamă.

Întunericul se lăsă, iar ele rămaseră în tăcere împreună, umăr la umăr, cu fața spre sud.